

Η διαχρονική «Τροία»

Τρώες, Κ. Π. Καβάφη / 1905

Είν' η προσπάθειές μας, των συφοριασμένων
είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Κομμάτι κατορθώνουμε· κομμάτι
παίρνουμ' επάνω μας· κι **αρχίζουμε**
να 'χουμε θάρρος και καλές ελπίδες.

Μα πάντα κάτι βγαίνει και μας σταματά.
Ο Αχιλλεύς στην τάφρον εμπροστά μας
βγαίνει και με φωνές μεγάλες μάς τρομάζει.—

Είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Θαρρούμε πως με απόφαση και τόλμη
θ' αλλάξουμε της τύχης την καταφορά,
κι έξω στεκόμεθα ν' αγωνισθούμε.

Αλλ' όταν η μεγάλη κρίσις έλθει,
η τόλμη κι η απόφασίς μας χάνονται·
ταράττεται η ψυχή μας, παραλύει·
κι **ολόγυρα απ' τα τείχη τρέχουμε**
ζητώντας να γλιτώσουμε με την φυγή.

Όμως η πτώσις μας είναι βεβαία. **Επάνω,**
στα τείχη, άρχισεν ήδη ο θρήνος.
Των ημερών μας αναμνήσεις κλαιν κι αισθήματα.
Πικρά για μας ο Πρίαμος κι η Εκάβη κλαίνε.

Πόλεμος, Ρ. Ζούκα Κωνσταντοπούλου / 1979

Πέρα απ' τις φλόγες της Τροίας
ο θρήνος της Εκάβης βαραίνει τη νύχτα.
Σπαράζουν οι γυναίκες στα κορμιά
των νεκρών τους...
Το φεγγάρι αφουγκράζεται.
Ο πόλεμος δεν έμεινε στις
Τροίας τα κάστρα.
Η Τροία ήταν μόνο η αρχή.
Ένα πρόσχημα...
Ο πόλεμος δεν έχει τέρμα...
Είναι αμέτρητες οι Τροίες...
Κι οι άνθρωποι πάντα διψάν
για αίμα